

BEVER-bullet(van Onderen)

De Bevers 41jaar jong

Speciale dubbeldikke reiseditie

Oktober 2012

Bevers,

We beginnen met een citaat uit de brief van het reisbureau d.d. 24 oktober 2012:

'Ik hoop dat jullie intussen een veilige terugreis hebben gehad, en dat jullie toch een fijne herinnering hebben aan deze reis.

Ongetwijfeld hebben de gebeurtenissen omtrent de terugkeer een flinke domper veroorzaakt.'

De Bevers gingen op reis naar Marsa Nakari in Egypte! Lees mee. Meer foto's vind je natuurlijk op onze website.

Enny

Het reisgezelschap

Het reisgezelschap bestaat uit Emiel, Lies, Gemmy, Peter, Gerard, Henk B., Wil, Mieke, Willem, Jim en Enny.

Het reizen in een groep van 11 betekent regelmatig hoofden tellen, zowel onder als boven water. Voor je het weet ben je iemand kwijt. Dat is op zich niet erg, want Bevers redden zich wel en zijn geen kuddedieren. Toch werd regelmatig de vraag gesteld: Waar is...? Op deze foto zijn we dus ook niet compleet.

De plaatselijke bedoeïen is graag bereid om te poseren. Hij zou ergens in de bergen wonen, nog echt heel traditioneel. Wij knikken goedgevolg. Hij staat vooraan, en helemaal links zien we Peter die veel waardering oogstte met zijn **djellaba** (Arabisch: جلابية).

De groep is ingedeeld in tweetallen om te overnachten in de chalets. We weten nu exact wie er snurken en wie daar last van hebben. Het buddy-

systeem blijkt desondanks sterk genoeg om ook boven water de verhoudingen te regelen.

My name is Osem

We worden goed gegidst en bijgestaan door de divemaster die ons is toegewezen. Zijn geduld wordt af en toe flink op de proef gesteld.

Osem

Foto Peter Klok

Zijn naam krijgen we na ongeveer 4 dagen aardig onder de knie. Het is Osem en niet Omir, Asem, Omar of Osam (hoewel?). Hij vindt het allemaal best, zolang we hem maar niet Osama noemen. Hij komt uit Cairo, werkt al jaren freelance als divemaster, houdt niet van grote steden, heeft 5 jaar een relatie gehad met een knappe Nederlandse styliste, en is onafhankelijk van geest in een land waarin dit niet op prijs wordt gesteld. Het leidt tot interessante gesprekken en nieuwe inzichten.

De huidige regeringsleider Morsi van de Moslimbroeders wordt niet alleen om politieke redenen met argwaan gevolgd. Als je op dit niveau met regeringsleiders omgaat, zo stelt Osem, heeft het geen pas als je je neus snuit en je zakdoek vervolgens weer in de broekzak stopt. Egypte staat voor schut.

De duiken

We duiken veel op het huisrif, maar ook zijn er truckdives naar Abu Ghusoon, Marsa Abu Dabbab en Marsa Samardai, en het is allemaal prachtig..

Foto Willem van der Stokker

De eerste duik is ter oriëntatie en vindt plaats op het huisrif. Wie schetst onze verbazing als daar de snorkel van Henk Meijer opgeraapt wordt na duikbrilproblemen van Gerard?

De duikbeleving is moeilijk in woorden over te brengen. De *Acanthurus sohal* is volop aanwezig. De *Cheilinus undulatus* wordt niet door ieder gezien, maar heeft een slaapplek op huisrif noord. De *Amphiprion ocellaris* blijft natuurlijk schattig om te zien. De in het Caribisch gebied zo gehate *Pterois antennata* is niet te missen. Vis, vis, overal vis.

Lies en Gemmy
Foto Willem van der Stokker

Het landschap is soms betoverend, zoals de zachte koralen op het rif El Ghuseen, tijdens de tweede bootduik.

Foto Willem van der Stokker

Op het zuidrif van Abu Ghusoon ligt een prachtig begroeid wrak van een vrachtschip, de MS Hamada..

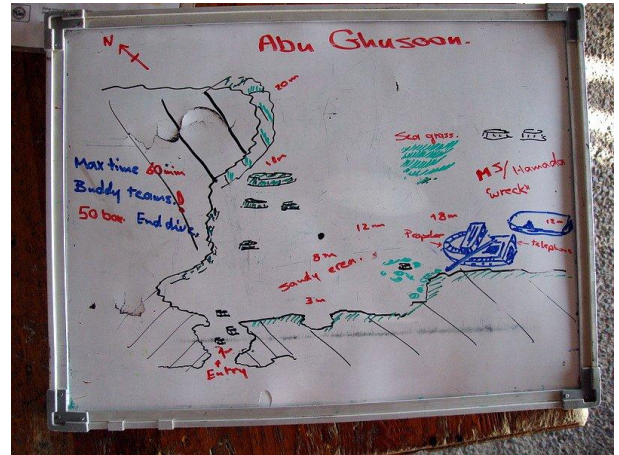

Foto Peter Klok

De schoonheid is ook verborgen in het kleine, zoals de roos van de *Hexabranchnus sanguineus*. En soms wijst Gerard op een zandhoop waar dan blijkbaar iets mee is. Kortom we zullen vast ook nog over veel heen gezwommen zijn, waarvan we de waarde niet hebben onderkend. Maar genieten doen we.

Gemist

Omdat je in een week nu eenmaal niet alles kunt doen en zien wat je wilt, hebben we ook wel wat gemist. Zoals het vliegtuig terug naar huis, maar daarover later.

De Valley of the kings hebben we laten rusten. Hoewel, met pijn in het hart. Het moet een keer goed bekeken worden en niet door een duikbril. Zo blijft er wat te wensen over en zullen we terugkomen. Het ligt er allemaal al zolang ook, die koningsgraven, dat het nog wel een paar jaar kan hebben.

De zeeke van Marsa Abu Dabbab laat zich niet zien. Er zijn wel foto's van, maar zo langzamerhand begint deze *Dugong dugon* de status van monster van Loch Ness te krijgen.

Hij of zij heeft helaas als een katalysator gewerkt voor een stuitend toerisme in deze voorheen zo rustige baai. Alle hotels sturen groepen snorkelaars in oranje zwemvestjes die met hun gids te water gaan. Zij moeten zich tevreden stellen met de 11 soepschildpadden die het goed doen op foto's en film, met muzikale ondersteuning van de gitaarhaaien en fluitvissen

Foto Peter Klok

Of zou het komen door het schrale zee gras in de baai? Onze hovenier vindt dat het er slecht bij staat. Volgens onze bioloog zijn er verschillende soorten zee gras en hebben we hier te maken met een specifiek soort met schelpvormig blad. Ieder zijn vak.

Elphinstone Reef is er ook niet van gekomen, ondanks geschikte weercondities. Wel ziet de groep bootduikers onderweg naar Shab Sharm dolfinen en, tijdens de duik, een witpuntrifhaai. Genoeg om in euforie te geraken.

We zien ook geen *Hapalochlaena lunulata*, maar zo vreemd is dat niet, want die komt daar helemaal niet voor.

Foto Jim van der Stokker

Foto Peter Klok

De terugreis

Op 20 oktober, de dag van de terugreis, kleurt de lucht in de bergen donker en gelig. Het is een voorbode van noodweer. Dat komt wel eens voor, de laatste keer was 5 jaar geleden. Om 14.00 uur gaat het in de bergen regenen. Vanaf 15.00 uur worden de duikers uit het water gehaald, omdat het begint te onweren. De duikkisten worden verplaatst naar een veilige plek omdat, het niet denkbeeldig is dat het water van de bergen zal stromen en de boel de zee in gespoeld zal worden.

In de bus naar het vliegveld van Marsa Alam zit al een groep van 8 Nederlanders voor dezelfde vlucht. De geplande vertrektijd van de terugvlucht is 00:50 op 21 oktober 2012.

Onderweg komen rond 22.00 de eerste berichten dat de weg geblokkeerd is.

Na doorrijden blijkt om ongeveer 23.00 uur dat de weg dwars overspoeld is. Personenauto's en vrachtwagens zijn zichtbaar in de problemen gekomen, en staan schots en scheef langs de weg. Wij horen en zien de snel stromende, meanderende rivier naast de weg in de woestijn, en maken foto's. Bijzondere ervaring toch?

Iemand van Red Sea Diving (beheerder van het kamp in Marsa Shagra) zegt, dat zij contact hebben met het vliegveld en dat het vliegtuig niet zonder ons vertrekt. De buschauffeur brengt ons via een zijweg naar Marsa Shagra.

21 oktober: Rond 0.00 uur komt de melding dat de weg vrij is. Om 01.00 uur staan we opnieuw vast bij de waterstroom. Om 01.30 uur zijn we terug in Marsa Shagra.

Het toestel moet om ongeveer 1.30 zijn opgestegen, 40 minuten vertraagd. Dit komt overeen met de tijd waarop we opnieuw in Marsa Shagra aankwamen.

Toch vertrekken we rond 2.15 weer, want de weg is vrij.

Foto Willem van der Stokker

De chauffeur manoeuvreert ons door het stromende water. Op de rand van de weg hangt een half gekantelde touringcar.

Om 03.00 uur komen wij op het vliegveld van Marsa Alam aan. De bagage wordt snel uitgeladen en wij spoeden ons naar de balie om in te checken. Het vliegtuig is al lang weg.

Op dit vliegveld is maar één persoon die behalve het Arabisch ook de Engelse taal machtig is. Er is geen drinkwater, geen eten. Gemmy belt het noodnummer.

Vanuit België kan er op dit uur weinig voor ons gedaan worden, dus daar schieten we niet veel mee op. De Thomas Cook-agent in Marsa Alam is volgens onze noodvoorziening de eerst aangewezen om ons te helpen. Deze is er niet, is moeilijk op te sporen en verschijnt ruim een uur later na lang aandringen en met hulp van die enige Engels-sprekende, die ons maar niet ziet verdwijnen.

Inmiddels hebben Gemmy en Peter het op zich genomen om te kijken wie nog meer iets voor ons kan doen, o.a. een Transavia-man die met een volgeboekte vlucht naar Nederland gaat. Of anders Arabisch sprekend schoonmaakpersoneel, je stelt je eisen bij. Wij zijn emergency.

De zon komt op. In de vroege ochtend komt een bus van Red Sea Diving Safari om ons voorlopig naar een hotel in Marsa Alam te brengen. In de bus is plaats voor ongeveer 12 personen. Wij besluiten als groep bij elkaar te blijven, wisselen mobiele telefoongegevens uit en geven de andere groep voorrang om met de bus als eerste naar het hotel te gaan, waarop wij weldra zullen volgen.

Omdat deze groep van Neckermann al meteen het advies kreeg om zich hoe dan ook naar Hurghada te begeven, hebben zij de gelegenheid benut om zich met deze bus te laten brengen. Dit wordt ons pas een uur later duidelijk, waarop wij opnieuw moeten wachten op een andere bus.

Rond de kantooruren is er meer Engels sprekend personeel. Enkele hopeloze opties passeren de

revue. Een belangrijk inzicht is dat talloze personen hulp toezeggen, weggaan om voor ons iets te gaan doen, om vervolgens nooit meer terug te komen.

Inmiddels is er weer een bus van Red Sea Diving om ons naar een hotel in Marsa Alam te brengen. De chauffeur laten we wachten tot we er uit zijn welke optie voor ons de minst slechte is.

Tegenover het vliegveld gaat het cafetaria open. We kunnen er terecht voor water, koffie en een rol koekjes als uitgesteld ontbijt. Lekker.

We besluiten om ook maar naar Hurghada te gaan met de bus.

Onze Belgische reisorganisatie koppelt ons aan een gerelateerde reisorganisatie in Hurghada, Springtours.

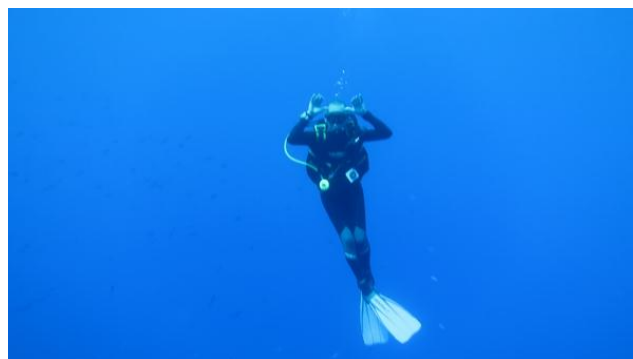
Springtours heeft een paar kordate types naar het vliegveld gestuurd.

Zij kunnen tegen contante betaling (€ 195) een hotel (Bed & Breakfast in het Roma-Hotel), vliegtickets en een transfer voor ons regelen. Papieren of bonnen zien we niet. Ondanks dat kloppen alle toezeggingen en zien zij toe op een goed vertrek naar Brussel op **23 oktober '12** om 13.40 uur.

Tenslotte

Er is zoveel het vermelden waard. Zoals die heerlijke vismaaltijden in El Quseir en Hurghada. Die mop van de man en de kameel die ook bij Osem bekend is (sorry for the ladies), de vloek van de Farao, de gezelligheid met elkaar. Een op en top leuke vakantie, nou ja die vloek dan niet nee.

Henk Bakker

Foto Willem van der Stokker.